

Barnet teologie doktor.doc

V Barnet teologie doktor

Dova klockljud

Kommentar

EG:s grundproblematik från unga år (här senast från 1889 då han var 27 år) Jmf Halldorf 2012 s 143

Församlingsläraren liksom församlingen har gått från livet till läran, från hängivenhet till yttre tillväxt, samhällsanpassning och med den död.

Bibelanknytning

*** Upp 3:1 s 333 Och skriv till Sardes' församlings ängel: "Så säger han som har Guds sju andar och de sju stjärnorna: Jag känner dina gärningar; du har det namnet om dig, att du lever, men du är död.

V

Barnet teologie doktor s 331

Vad församlingsläraren hade varit, det var han icke nu. Han hade sitt namn, sin yttre hållning, sin församling med missions- och syföreningar, regelbundna möten och vanliga andaktsövningar — allt rörde sig i rätt spår, allt var så gott, men allt saknade liv. Utomordentliga åtgärder hade blivit vidtagna för ordnande av församlingens yttre och inre angelägenheter. Under väckelsetiden blev lokalen för trång. Församlingen byggde ett nytt hus, en stor modern kyrka, och läraren torde få tillökt på lönen. Det familjära och broderliga uti sammankomsterna har nu emellertid flytt. Det är så stelt och dött. Vi känna oss vemodiga. Skola vi fly? Bort det. Sammankomsten begynner, orgeltoner brusa, och vi känna oss lättare om hjärtat. Församlingsläraren bestiger talarestolen och håller ett väl genomtänkt föredrag, varpå en psalm sjunges och andakten är slut.

Där ute står en stor människoskara, större än den vi sågo

sist.

»Vad tyckte du om predikan?» — »Åh, det var ju någonting alldeles märkvärdigt. Vår pastor har förkovrat sig betydligt på den sista tiden. Det kan vara något att höra. Och, vet du, jag hörde grannen X. säga i går afton, att han aldrig hört en så väldig predikan, som den pastorn höll **(331 sen 332)** i söndags. Det är allt ett märkligt vittnesbörd av en så gudlös människa.» »Ja, broder G., vi ha mycket att tacka Gud för. Vår församling har under den fromme lärarens vård ökats betydligt, och ingen lär väl kunna neka, att vår församling är den mest bibliska av alla.»

Men tyst! Vad! Jag såg ett liktåg sättas i rörelse vid dödens sorgmarsch. Död lärare, död församling! Ack, när hava de dött?

Det livlösa allvaret besvarar Andens röst med ett ihåligt eko. Icke ett hjärta röres till ånger och tillbedjan, ingen hand lyftes för att svära Herren trohet. Ack, det är en vitmenad grav med andeligen döda människor! Det har gått steg för steg. Döden smög sig obemärkt in på livet, och deras likbegängelse var en sorgeakt, som ingen mer än evigheten bevittnade. När eller huru de hava dött, veta vi icke; men vad vi veta, det är, att de ej äro, vad de hava varit. Allt rör sig uti en kall, livlös form. De kunna visa fanor och standar, som de tagit i striden, men hjältarna —? De äro döda! Den brinnande hänförelsens eld är släckt, den allt offrande kärleken är död, och den helhjärtade hängivenheten ligger på pliktens kalla bår.

Då livsgemenskapen med Herren är avskuren, liknar man en vagn, som blivit avkopplad från ett framilande bantåg. Han ilar fram i sitt rätta spår, satt i rörelse av den kraft, med vilken han stod i förbindelse, när han gick ut från den första stationen.

»De hava lupit väl», kan det sägas om många. De började väl och fortsatte väl till en tid, men blevo allt mer loja, ytliga och världsliga, De veta icke av några syndafall; men, om de vilja, veta de om en lyckligare tid i sitt kristliga liv. De hava satts i rörelse, och de gå — huru länge? Ja, det veta **(332 sen 333)** vi icke. De

tala, de sjunga, de arbeta, de lida. Det ser ut, som om de levde, men — ve, ack ve! Jag ser en hand sticka fram och skriva i bokstäver av eld: »Du har namnet, att du lever; men du är — död!»

Upp 3:1 s 333 Och skriv till Sardes' församlings ängel: "Så säger han som har Guds sju andar och de sju stjärnorna: Jag känner dina gärningar; du har det namnet om dig, att du lever, men du är död.